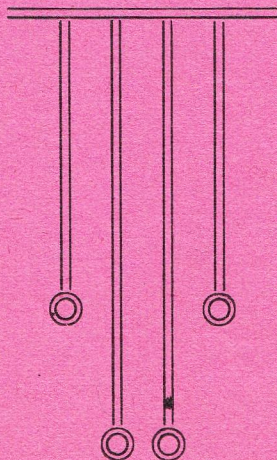

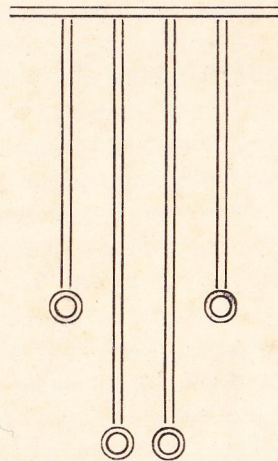
СТРЕМЕЖИТЪ НА УМА И СЪРЦЕТО.

3 школна лекция
на общия окултенъ класъ
(III година)
24. X. 1923 г. Софiя.

СТРЕМЕЖИТЪ НА УМА И СЪРЦЕТО.

3 школна лекция
на общия окултенъ класъ
(III година)
24. X. 1923 г. София.

СТРЕМЕЖИТЪ НА УМА И СЪРЦЕТО.

Т. м.

Прочетоха се резюметата на темитѣ: „Прѣдзначението на братя и сестри“, и „Задачата на ученика въ великата Бѣла школа“.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „Воля и безволие“.

За слѣдующия пжть ще имате темата: „Разликата между лѣвия и дѣсния пжть“.

Сега ще говоря за стремежитѣ на ума и сърцето.

На първо мѣсто вие трѣбва да се абстрахирате отъ вашитѣ врѣменни състояния, а врѣменнитѣ състояния азъ ги наричамъ прѣходни състояния, вълнения, на които вие не знаете причината. Запримѣръ: вие седите до прозореца, отдѣто иде постоянно течение и се вълнувате, че може да се простудите, но при все това пакъ седите на прозореца. Вие не можете да се занимавате съ нѣкой философски въпросъ, да разсъждавате, понеже умътъ ви е занятъ съ мисълта за простудяване. Вие не можете да разрѣшите никакъвъ философски въпросъ, докато не се махнете отъ прозореца, да седнете тамъ, дѣто нѣма никакво

течение, т. е. или трѣбва да се затворите въ себе си, или трѣбва съвършено да излѣзете вънъ въ природата. Едно отъ двѣтъ нѣща трѣбва да изберете.

Друго нѣщо: вие, като ученици, трѣбва да се освободитѣ отъ една слабостъ, която се срѣща въ васъ. Вие мислите, че окръжаващата ви срѣда, че небето, че хората, всички ви дължатъ нѣщо и трѣбва да го направятъ заради васъ. Вие считате това нѣщо като аксиома, като нѣщо, което не търпи доказателства. И често се тревожите въ себе си, защо тѣ да не го направятъ. Вие не разсждавате философски. Въ дадения моментъ вие се нуждаете само отъ себе си.

□ В

Да кажемъ, че А е вашето съзнание. За да имате съзнание, значи имате нѣщо дадено.

□ А

□ С

Като кажемъ „дадено“, вие може да мислите, като че

дадено нѣщо отвънъ. Не е така. Въ самото естество на човѣшката душа има вложено туй, което човѣкъ търси. То е вложено вѣтрѣ въ душата, но се изискватъ външни условия, за примѣръ условията — В. Имате тогава А:В. Туй вие наричате съзнателния животъ, казвате: азъ съмъ. Това В считате извънъ васъ, т. е. това, което не е „азъ“. Едното наричаме „азъ“, а другото „не-азъ“. Но въ това ние можемъ да

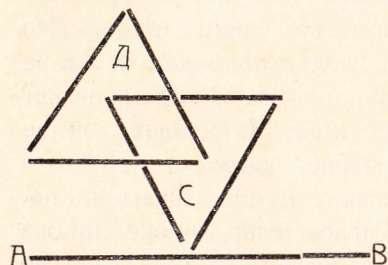
опровергнемъ съврѣменнитѣ философи по слѣдующия начинъ: да допуснемъ, че въ прѣститѣ на дѣсната ми рѣка има съзнание, което съзнава, че е „азъ“, а въ лѣвата рѣка съзнанието не се е пробудило. Като се срѣщнатъ двѣтъ, дѣсната рѣка ще каже: азъ съмъ „азъ“, а ти не си „азъ“. Обаче, туй А и В иматъ отношение къмъ С. С:А:В.

Сега, разбира се, съврѣменнитѣ математици разсждаватъ малко по-друго-яче. Туй външното, което дава, отъ което ние имаме нужда, всѣкога е по-силно. Всѣкога природата е по-силна отъ насъ. Азъ взимамъ думата природа въ своята цѣлокупность, тогава тя е по-силна. Слѣдователно, всичкитѣ наши желаня, всичкитѣ наши мисли могатъ да растатъ само подъ нейното влияние. Природата сама по себе си не иска да ни обсебе. Обсебването въ свѣта зависи само отъ същества подобни намъ. Само едно низко культурно същество има нужда да те обсеби. Въ висшитѣ същества нѣма ни сѣнка отъ такова желание. Въ тѣхъ има желание да влияятъ за добро, да контролиратъ, да направляватъ другитѣ, но да обсебватъ, туй желание го нѣматъ. Въ по-нисшитѣ същества, обаче, го има. Азъ забѣлзвамъ, че въ васъ има два вида желаня и два вида мисли: А В ♯ — нагорѣ, възходяще направление и А В ♚ — надолу, низходяще направление.

Сега ще ви изнеса едно малко разсъждение за ония противорѣчия, които се явяватъ въ човѣшкия животъ. Имате да кажемъ линията А В. Тя прѣдставлява условията, почвата, при която извѣстно растение може да расте. Съмето С се посажда, подъ почвата. Това сѣменце най-първо се проектира надоту въ земята, но при това си движение въ земята

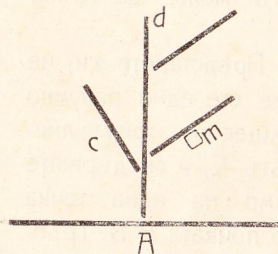
то достига единъ кръгъ, единъ прѣдѣлъ, който не може да прѣмине. Щомъ коренитѣ на това малко растение достигнатъ крайния прѣдѣлъ на този кръгъ, движението спира надолу и се отправя нагорѣ. Значи, туй сѣщото растение най-първо се проектира надолу, това сж А В — \downarrow — низходящитѣ желанія и мисли на човѣка. Той иска да спусне корени въ материалния свѣтъ, мисли, че, като слѣзе въ материята и вземе нѣщо отъ нея, ще бжде щастливъ. Щомъ слѣзе това сѣменце до крайния прѣдѣлъ, вижда, че нищо не е намѣрило. и тогава въ него се заражда жела-

ние да върви нагорѣ: имате втората проекция А В \uparrow . Този законъ е вървѣнъ и за човѣка. Затуй, онѣзи натури, които ние наричаме грѣшници, могатъ да станатъ голѣми праведници, но трѣбва да знаете и обратния законъ, че праведникътъ може да стане грѣшникъ.

Прѣдставете си, че вие сте едно разумно същество, тригълникътъ С, и се държите само на една точка по почвата А В. Трѣбва да знаете какъ да пазите вашето равновѣсие. Туй е едно низходящо съзнание, надолу. Ако този грѣшникъ, слѣдъ като слѣзе на дъното, изгуби своето равновѣсие, той става праведникъ. Такъвъ случай имаме въ литературата съ Сократа. Сократъ е билъ единъ грѣшникъ, който се е отличавалъ съ много лоши чѣрти, но когато стигналъ дъното на този кръгъ, въ него се заражда желание да се издигне нагорѣ. Той се обръща и става виденъ философъ въ Атина. Когато срещне нѣкои физиономисти, които описватъ неговия животъ на миналото, той имъ казва: „Така бѣше, но азъ

чръзъ силата на своята воля се промънихъ“. Паде-нието е законъ за събуждане. Човѣкъ трѣбва да падне за да се събуди. Сега вие ще кажете: защо трѣбва да падне човѣкъ? Падането има своитѣ добри страни.

Имате растението А, имате и клонитѣ с. d. т. Тукъ на клона „т“ отъ това дърво се е родилъ само единъ плодъ. Ако този плодъ, слѣдъ като узрѣе не падне, ще може ли да поникне? — не може. Като падне, той ще се разбие, понеже е узрѣлъ, и сѣменцата му ще паднатъ въ почвата и ще поникнатъ. Слѣдователно, и вие трѣбва да паднете отъ дървото на живота, но не сами по себе си, а другъ нѣкой да ви катурне. Господъ ще ви бутне да паднете. Вѣтърътъ е, който събаря тия плодове отъ дървото отгорѣ, а вѣтърътъ е символъ на разумния животъ. Значи, щомъ плодътъ узрѣе, той трѣбва да падне. И ако ти си падналъ повидимому, мислишъ, че си направилъ погрѣшка, не съжелявай. Щомъ паднешъ, не казвай: азъ съжелявамъ, че паднахъ отъ своето високо положение. Щомъ паднешъ, трѣбва да потънешъ долу на четири прѣста,

и послѣ да се молишъ, да дойде отгорѣ малко прѣстъ, да поникнешъ. Ти пакъ ще излѣзешъ отгорѣ, ще пораснешъ на сжщата височина, но въ друга една форма.

Така трѣбва да разсѣждава единъ ученикъ, така трѣбва да разсѣждава единъ човѣкъ, който има философски умъ. Ако ние съжеляваме за нашитѣ високи положения, тия високи положения сж нѣща относителни. Знаете ли тогава, защо доброто и злото сж допуснати въ свѣта? Доброто и злото сжществуватъ вжтрѣ въ разумния свѣтъ. Злото е зло само заради насъ въ дадения случай. Доброто е добро само за насъ въ дадения случай.

Сега, да обясня тази си мисль. Има добро, което не произтича отъ любовта; има зло; което произтича отъ любовта. Не се изисква голѣма философия да се докаже това. Когато нѣкой ви прави извѣстно добро, съ извѣстна омисль да вземе повече отколкото ви дава, мислите ли, че той ви прави добро? Само по видимому това нѣщо е добро. То е добро, което не произтича отъ любовта. Пъкъ има зло, което произтича отъ любовта. Единъ лѣкарь, който иска да спаси болния, ще вземе ножа, ще разрѣже червата, стомаха и пакъ ще ги зашие. Той ще му причини голѣми болки, но стремежътъ на лѣкаря произтича отъ любовта, той иска да спаси не-

говия животъ, затова прѣкарва ножа. Ние не считаме това дѣйствиe за неморално. Ако нѣмаше такъвъ законъ въ една държава, лѣкарътъ да си позволява да отваря стомаха на болния, бѣха го турили въ затвора нѣй-малко за десетъ години. Но сега считатъ, че тази операция, която лѣкарътъ прави е на мѣсто. Казвамъ: природата често прави такива операции въ живота. Сега, азъ не говоря за онѣзи случайности; но говоря за онази разумность, която ръководи живота ни въ всичкитѣ наши постѣпки. Има една вътрѣшна разумность. Колкото и дълбоки да сѣ нашитѣ побуждения, каквито и да сѣ, има една разумность, която постоянно влияе върху нашитѣ постѣпки за зло или за добро. Всѣки единъ отъ васъ може да провѣри това.

Да кажемъ, че вие сте точката А. Имате точката С и В. Въ васъ се заражда дълбоко желание да направите нѣщо, и искате да го реализирате. Точката С ви казва: не трѣбва да го правите! Точката В ви казва: направете го! Вие сега имате двѣ противоположни влияния, не знаете кое е право, кое ще успѣе. Едното казва: напра-

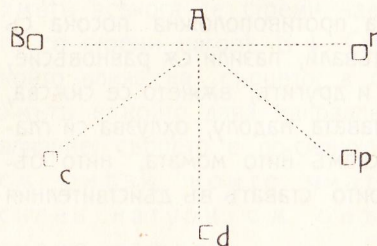
ви го — не знаешъ дали ще успѣешъ. Другото казва: не го прави! Ти казвашъ: ако изгубя този благоприятенъ случай, тогава? Не знаешъ кой говори истината. Ти седишъ, колебаешъ се между двѣтѣ влияния. Въ природата има едно трето влияние, азъ го означавамъ съ буквата „п“. Тогава „п“ вземете, че те катурне. Ти седишъ на плета отгорѣ, единъ отъ лѣво, другъ отъ дѣсно ти седятъ, и ти не знаешъ какво да рѣшишъ. Единиятъ ти казва: хвърли се! Другиятъ ти казва: стой на плета! Третиятъ дойде и безъ да ти каже нѣщо, бутне те. Слѣдъ като те бутне, ти взимашъ първото положение, първото внушение, което ти е дошло на ума. Да кажемъ, че като те бутне въ морето първата мисль е да влѣзешъ да се окжпешъ, да плувашъ. Щомъ човѣкъ се намѣри въ такава положение, той вече има желание да излѣзе благополучно отъ зададената му задача. И тогава много отъ вашитѣ желания, вашитѣ философски разсждения се опрестотворяватъ. Вие мислите, философствувате, философствувате, дойде точката „п“, туй трето влияние, бутне ви и вие паднете. Ако сега схванете, че това е за ваше добро; вие ще тръгнете по пѣтя, но ако се спрете и за него разсждавате, защо става, вие ще изгубите пакъ благоприятнитѣ условия въ живота си. Запримѣрь, седите при онзи

лѣкаръ, който може да ви направи операция, но вие казвате: той разваля корема ми, това може да стане, онова може да стане — започвате да се безпокоите, и съ това спирате онзи процесъ на лѣкуване, който може да стане, спирате процеса на заздравяването. Дойдат ли тия мисли на болния, че това ще стане, онова ще стане, той изгубва всичкитѣ благоприятни условия. Затова всички свещени книги сж казали: „Всичко съдѣйствува за добро на онѣзи, които любятъ Господа“.

Прѣдишната лекция взехъ трижгълника А В С. Животътъ се проявява отъ А, отъ любовта, а животътъ е въ състояние да направи всичкитѣ погрѣшки. Нѣма погрѣшка, нѣма страдание, нѣма болка, нѣма скръбъ, въ каквато степенъ и да сж тѣ, които животътъ, който слиза отъ любовта, да не е въ състояние да ги поправи. Сегашнитѣ ви страдания единъ день ще ви се видятъ играчка, като единъ сънъ. Вие ще се смѣете на себе си, какъ сте могли да се безпокоите за такива малки работи. Тогава вашето съзнание ще се развие повече. Азъ ви навеждамъ на туй разсжждение, понеже вие живѣете въ края на вѣка, ще дойдатъ вжтрѣшни изпитания, а не външни. Васъ може да не ви турятъ на кладата, но ще дойдатъ вжтрѣшни терзания, терзания на вашето сърце,

терзания на вашия умъ. Ако вие живѣхте прѣди 2 хиляди години, азъ друго-яче щѣхъ да ви говоря.

Азъ ще ви дамъ сега едно изяснение, което не трѣбва да взимате въ буквалния смисълъ. Ще си служи съ живитѣ точки. Тукъ, при точка А имате млада мома, толкова красива, че всички искатъ да я иматъ на страната си, да иматъ нейното обѣщание.

В е първиятъ кандидатъ, с — вториятъ кандидатъ, d — третиятъ, p — четвъртиятъ, и т. н. до n, плеада кандидати. Да допуснемъ сега, че ти си първиятъ кандидатъ В — искашъ да я за-

владашъ. Противъ тебе се намира n, въ права линия, той е по-силенъ. При това ти си бѣднякъ, той е богатъ. Тази мома обича да има кжщи, да има хубави дрехи. Ти може да я обичашъ съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, да ѝ пишешъ поезии, но тя казва: „кжщата е по-сжщественно, твоята любовъ за другъ пжтъ, на земята кжщата е по-реално нѣщо отъ любовта“. Ти цѣлъ день оплаквашъ живота си, че си нещастенъ. Ще кажешъ: „Този „п“

да го нѣма, да се махне отъ тука!“ Добрѣ махне се той, но като се махне „п“ тогава р, другъ изпъква отъ навидено Друга бѣля, ти се чудишъ, откъдѣ изпъкна той, пакъ плачешъ — да се махне и р. И той се махне, но изпъква на мѣстото му d. Казвашъ: „То не е една бѣля, да се махне и той! Хубаво, и той се мах-е, остава С. Махне се и той. Знаете ли какво става най-послѣ? — Този човѣкъ се прѣкатурва понеже, като е билъ на противоположна посока съ „п“ и двамата сж се опъвали, пазили сж равновѣсие, но сега, като нѣма „п“ и другитѣ, вжжето се скъсва, той се прѣкатурва съ главата надолу, охлузва си главата и казва: „Не му искамъ нито момата, нито бѣлята“. Това сж нѣща, които ставатъ въ дѣйствителния животъ.

Слѣдователно, за да се реализира едно ваше желание, всичкитѣ тия точки, всичкитѣ тия живи същества, може да сж една, двѣ, три, десетъ, двацетъ, трѣбва да ви съдѣйствуватъ, да кажатъ: „Той е най-достойниятъ, ние му отстъпваме тази мома, тя се па а нему. Ние ще му станемъ шафери“. Само тогава той заслужава тази мома. Тѣ му я даватъ, и той бива щастливъ Туй наричамъ щастливитѣ моменти въ живота. Този примѣръ може да вземете като такъвъ, съ който да си обяснявате донѣкъдѣ тия же-

лания, които искате да постигнете. Този, който иска да завлада тази мома, затова има дълбоки причини. Хората не разбиратъ причинитѣ, затова се и разочароватъ. Човѣкъ трѣбва да знае, защо се стреми. Като иде въ училище, трѣбва да знае, защо е отишълъ, а не, като иде тамъ, да каже: не зная защо съмъ дошълъ. Слѣдователно, връзка трѣбва да има между умственитѣ образи и сърдечнитѣ стремежи. Умътъ всѣкога се стреми надолу А ♪, сърцето винаги се стреми нагорѣ В ♪. Слѣдователно, не е умътъ, който влияе на сърцето, а сърцето влияе на ума. Умътъ е който дава направление на сърцето, но за влияние, сърцето е по-силно. И силни натура не сж онѣзи, които иматъ силенъ умъ, но силни натура сж онѣзи, които иматъ силно сърце.

И въ самото сърце има разумность. Въ него има два живота, двѣ области. Отъ точка А, тази енергия възлиза отъ физическия свѣтъ къмъ духовния, т. е. енергията, която минава прѣзь сърцето възлиза къмъ духовната страна на Божия свѣтъ Тѣй щото. всичкитѣ чувствуваня на човѣшкото сърце, каквито и да сж тѣ, сж добри. Нѣма лоши чувствуваня въ човѣка. Азъ говоря за самитѣ зародиши, не за проявитѣ. Всичкитѣ зародиши, които сж заложени вжтрѣ

въ човѣшкото сърце. иматъ благородно произхождение. Любовта е, въ която се зараждатъ най-благороднитѣ чувства. Отмъщение, отвращение, тѣ сж вторични чувства. Вие нѣкой пѣть се заблуждавате, казвате: яви се въ менъ умраза. Умразата има съвсѣмъ друго произхождение. Да ви обясня произхода ѝ. Имате живата точка „п“ и живата точка А.

А□.....п.....□В

Тази жива точка А има стремежъ къмъ п. Този стремежъ първо е чисто-божественъ Ап, но се заражда извѣстно прѣпятствие на пѣтя, и туй желание на А не се постига. Тогава се образува пВ, заражда се образътъ и човѣкъ се разочарова. Ако А искаше да вземе п и не може да успѣе, а В го взима, тогава въ сърцето на А ще се зароди едно неразположение къмъ В. Слѣдователно, всичкитѣ тия прояви, които имаме въ единъ отрицателенъ характеръ, като умраза, отмъщение, злоба, ненависть, всички тия чувства сж вторични. Тѣ сж сѣнка на нѣщо изгубено. Ако мразишъ, азъ зная какво си изгубилъ; ако се съмнявашъ, азъ зная какво си изгубилъ, ако се отвръщавашъ, азъ зная какво си изгубилъ. Каквито отрицателни качества и да има единъ човѣкъ, въ окултната наука математически може да намѣримъ сжщинскитѣ причини, които сж образували

тия отрицателни качества въ човѣка. И тѣй, въ човѣка реално е само доброто, а злото е само едно отражение на непостигнатитѣ негови желания.

Сега, може би, въ друга лекция азъ ще се спра да говоря върху живото чолело въ природата, чрѣзъ което се проектиратъ всичкитѣ благородни желания и мисли отъ Божественъ произходъ. Каквото и да е вашето състояние, трѣбва да знаете, че вторичнитѣ състояния у васъ сж ваши, тѣ не сж отъ Божественъ произходъ. Имашъ умраза, ще се обърнешъ къмъ Бога, ще кажешъ: въ Бога всичко е добро. Богъ е Любовь, слѣдователно туй, което сега съмъ загубилъ, за въ бждеще ще го постигна. Туй, казано на философски езикъ, не е въпросъ на врѣме и пространство, защото въ духовния свѣтъ нѣма врѣме и пространство. Може ли да мислишъ, че само ти желаяшъ доброто? Единъ день, когато ще се обедините съ цѣлото човѣчество, вие ще чувствувате всички заедно нѣщата. Васъ ще ви бжде радостно за реализирането мислитѣ или желанията на когото и да е. Сега ние се радваме за реализиране само на нашитѣ желания, на нашитѣ мисли. Ние не се радваме на Божиитѣ мисли. Защо да не се радвашъ, като погледнешъ звѣздитѣ? Всѣка звѣзда е Божествена мисълъ. Защо да не ѝ се радвашъ? Може да

и се радвашъ. Ако ти дѣйствително възлюбишъ една звѣзда, най-малко ще получишъ една дума отъ нея. Да кажемъ, че вие се обърнете къмъ Сириусъ и я възлюбите, като Божествена мисль, тя ще ви каже: „Богъ е любовь“. И ако я питате, защо Богъ е Любовь ще каже: „Защото азъ живѣя“. Нѣкои звѣзди изпращатъ свѣтлина: Мѣсечината изпраща свѣтлина, Сириусъ изпраща свѣтлина. Щомъ Сириусъ изпраща свѣтлина, въ него има интеллигентность. Които не изпращатъ свѣтлина, въ тѣхъ нѣма интеллигентность, въ тѣхъ Любовьта дѣйствува, но не се е проявила Божествената Мъдрость, Всички звѣзди казватъ: „свѣтлина има въ Бога, просторъ има!“ Като погледнемъ нагорѣ, ние почувствуваме едно облекчение. Ако пакъ попитате звѣздитѣ, защо Богъ е Любовь, тѣ ще ви отговорятъ: „Ние живѣемъ, защото обичаме Бога, защото Богъ е Любовь!“ Тѣй ще ви каже една звѣзда. И ако вие искате да живѣете, обичайте Го, и вие ще почувствувате сжщото. Не мислете, че това сж илюзии. Не, като излѣзете вечерно врѣме, най-малко съ една звѣзда, която е на вашето развитие, може да се разговаряте. Тя ще ви говори, ще ви прѣдаде тия мисли. Това, че тѣ живѣятъ, че обичатъ Бога, това не сж илюзии, това е разумность въ тѣхъ, тѣ иматъ свѣтлина.

И тѣй, вие живѣете въ единъ свѣтъ, въ който едва сте си показали главичкитѣ надъ тази гѣста материя. Надъ тази почва, тукъ тамъ се показватъ малки дупчици, прѣзъ които надчинате нагорѣ. Единъ день, като излѣзете надъ туй ясно небе, всичкитѣ звѣзди като ви заговорятъ, слънцето като затрепти, знаете ли какво ще бжде? Тогава ще видите, че Сириусъ е много по-красивъ най-хубавата мома въ този свѣтъ. Въ него има по-велико сърце, отколкото сърцето на коя да е най-красива мома на земята. Въ него има едно сърце, което трепти отъ хиляди години и казва: „Богъ е Любовь, и ние живѣемъ защото го обичаме“. Слѣдователно, когато нашиятъ умъ отива надолу, не трѣбва да се смущаваме, и когато нашето сърце отива нагорѣ, пакъ не трѣбва да се смущаваме. По нѣкой пѣтъ ние се смущаваме и при едното състояние, и при другото. Вие знаете какъ се създаватъ нещастията. Нѣкой пѣтъ проявите вашата любовь, но слѣдъ туй казвате много надолу отидохъ. Вие правите пакость на себе си. Пратете само веднѣжъ тази Божествена вълна и оставете сама да се спре. Вие изпатите подарѣци на този, когото обичате, но послѣ казвате: нека се върнатъ, той нѣма да ги оцѣни. Не въздѣйствувайте злѣ на сърцето си, не се

съмнѣвайте въ себе си, т. е. не се съмнѣвайте въ Бога, който живѣе въ васъ. Вие казвате: дали моята любовъ е на мѣстото? Всѣка проявена любовъ е на мѣсто. Ако този, когото любишь не оцѣни, задъ него седятъ хиляди същества, които ще я оцѣнятъ. Да ви обясня тази мисълъ. Запримѣръ, тукъ имате вадичка, която тече на дължина 10 км. Покрай нея посадишь 10,000 дръвчета. Първото дърво изсъхне, ти отидешъ при него и му кажешъ: ти не оцѣни моята любовъ. Не, има още 9999 дръвчета, покрай които като мине твоята любовъ, тѣ ще я почувствувать и ще ти пратятъ своята радостъ. Туй, че едно не я оцѣнило, нищо не значи. Най-малко едно отъ тѣхъ ще я оцѣни. Едно отъ тѣхъ да я оцѣни, достатъчно е. Казвате: моята любовъ никой не я оцѣнява. Какъ никой не я оцѣнява? Най-първо Богъ я оцѣнява. Когато ти проявишь любовта, Господъ казва: „Синко, много добръ стори, азъ се радвамъ, че ти прояви своята любовъ. Ти казвашъ: ама той не я оцѣни. Не, любовта всѣкога се оцѣнява. Нѣма същество, която да не я оцѣнява. защото тя носи животъ, Туй е истинската философия, която осмисля живота — философия, която за въ бждеще ще изучавате. Тя ще ви облагороди, ще ви направи смѣли, рѣшителни, съ благородни сърца и съ благородни

умове. Любовта е, която ще развие туй, за което копнѣете отъ хиляди години, отъ хиляди вѣкове. Вашата душа до сега е седѣла вжтрѣ въ земята, въ тази гжста материя. Сега вие сте на пробуждане. Не се спирайте на пжтя, защото Господъ нѣма да спре своята кола заради васъ. Ако вие искате Богъ да спре каруцата си заради васъ, Той нѣма да направи това. Стойте на мѣстото, къдѣто Богъ ви е поставилъ.

Всички вие трѣбва да научите великия законъ на търпѣнието. Има растения, които съ хиляди години стоятъ на едно мѣсто и чакатъ Господъ да ги освободи отъ това състояние. Търпѣнието учатъ тѣ. А вие колко сте чакали? Вие сте отъ много възискателнитѣ синове на Господа, искате всичко да вя трѣгне по медъ и масло. Не, вие сте въ едно училище и нѣма да се явите съ парадни дрехи, но съ прости дрехи, малко окжсани. Ще отидете на това училище не съ първокласни обуца, а съ малко окжсани. Ржцѣтъ ви нѣма да бждатъ много гладки. Господъ не иска гладки ржцѣ, Господъ иска гладки сърца, гладки умове. Когато сърцата ви и умовете ви станатъ гладки, тогава и ржцѣтъ ви ще станатъ гладки. Който попира ржцѣтъ ви и види, че сж гладки, тогава ще познае, че и умътъ, и сърцето ви сж меки и гладки.

